

man betalte for, og så havde man andre modeller for, at det her kunne løses via domstolene; man skulle i hvert fald sikre, at vi ikke på nogen måde kunne bebrejdes, at vi havde et domstols-system, som var viklet for meget ind i andre interesser.

Meget tyder virkelig på, at hvis vi overlader det her til dommerne selv – ikke alle dommere, sikkert ikke engang flertallet – står den altså helt stille, når de skal komme i tanke om, hvordan det her bliver nedbragt. Det har vi jo set eksempler på, og det er jo i den tid, vi har snakket om det, kun blevet værre.

Hr. Helge Adam Møller gør opmærksom på, at han nægter at tro på, at det må være evnen, der mangler, og det håber vi heller ikke, for det skulle ikke være så svært. Så må det være viljen, og derfor bliver vi jo nødt til at være viljen, og det er også det, der er vores job at være i denne her sammenhæng.

Når jeg kigger igennem, hvad jeg har fået noteret ned, tror jeg, jeg stort set har været rækken igennem. Jeg vil sige, at i den diskussion, vi bør have, er der nogle principielle ting, der skal gøres gældende i forhold til Højesteret. Det mener vi sådan set der er, men vi har åbenhed over for de faglige ting, der er blevet rejst, om, hvordan vi så får det her ind i sagen. Det vil jeg meget gerne være med til at drøfte videre og indhente erfaringer om andre steder fra. Hvad gør man i de lande, som vi sammenligner os med i denne her sammenhæng? Er der nogle steder, hvor man er kommet ud over det problem, og hvordan har man løst det? De må jo også en gang imellem have siddet med røde ører over for sydafrikanere og andre, der er i gang med at bygge et moderne retssamfund op og pludselig oplever at få sådan nogle sætninger i hovedet – eller som det bliver refereret fra Canada.

Kl. 16.20

Det er på tide, at det her kommer derhen, hvor vi siger, at nu kan vi være vores retssystem fuldstændig bekendt. Det er jo vores egen skyld, at det ikke er blevet anderledes, fordi vi simpelt hen lovgivningsmæssigt har tilladt det her. Der er jo trods alt ikke nogen, der gør noget, der er ulovligt.

Tak for behandlingen. Vi ser meget frem til at kunne prøve at lave noget, som vi kan samles om, hvis det overhovedet kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kan i hvert fald på Venstres vegne give tilslutning til, at vi bestemt også ønsker at anskue sagen principielt.

Det kan godt være, at vi på et tidspunkt kommer i den situation, at vi skal indhente erfaringer fra udlandet, men så håber jeg, at fru Margrete Auken er enig i, at så bliver det meget omfattende, for man kan ikke se på, hvordan andre lande har løst det her, uden at se på, hvordan deres ... det kunne være sjovt, hvis jeg kunne få lov at tale ud, før fru Margrete Auken markerer.

Det, jeg ville sige, var, at hvis man skal se på, hvordan andre lande har løst det her problem, er man også nødt til at se på, hvordan retssystemet fungerer i øvrigt, om man har noget, der svarer til voldgiftsretter. Vi plejer jo altid at bryste os af den danske model på arbejdsmarkedet. Det hænger jo sammen med det, vi taler om i dag.

Så var jeg glad for, at fru Margrete Auken var inde på, at det er nyttigt, at også dommere lærer af andre job.

Men der er ét spørgsmål, der ikke har været rejst i dag, når vi hele tiden taler om penge: Jeg håber, vi er enige om, at højesteretsdommere skal være de dygtigste; vi har selv bedt om en bredere rekruttering, og så er jeg altså nødt til at sige, at så har det også noget med penge at gøre. Man kan ikke forlange, at advokater skal gå ned til en tredjedel af deres løn for at blive højesteretsdommere.

Formanden:

Så er det fru Margrete Auken, der for længst har markeret, hvilket fru Margrete Auken er i sin gode ret til.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg beklager, at jeg blev så ivrig, at jeg straks hørte en invitation til en god snak videre og meldte mig.

Jeg vil sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at jeg bestemt også ser frem til denne her snak, og sige, at vi altså godt kan gå steder hen. Nu har jeg ikke i de sidste par år fulgt med i, hvad der er sket i Norge, men jeg ved, at højesteretspræsident Carsten Smith har arbejdet meget med lige præcis det her problem i Norge, og Carsten Smith kommer jo netop fra en anden sammenhæng end en almindelig dommerkarriere. Han var professor, før han blev højesteretspræsident